

Ἡ ὁδὸς Ἀγγελῶ δὲν ἦτο μακράν, καὶ ἐβάδισαν ἕως ἐκεῖ σιωπηλοί.

Ὁ Μάξιμος ἀπησχολημένος ὑπὸ σοβαρῶν σκέψεων δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ὁμιλή, ὁ δὲ Γῶγος ἐδείκνυτο ἐπιφυλακτικός.

Φθάσαντες εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου κατῴκει ὁ Βινιόρῦ εὗρον τὸν θυρωρὸν συνδιαλεγόμενον πρὸς τινὰ νέον χαιρετίσαντα τὸν ἐξάδελφον τῆς Ἀλίκης.

— Δὲν μὲ ἐνθυμείσθε, εἶπεν. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ μὲ εἶδατε. Ἐνθυμείσθε τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ; ἐγὼ ἔκκαμα τὸν πετεινόν.

— Ἀ! ναί, ἐνθυμοῦμαι, ἐπιθύρυσεν ὁ Μάξιμος ἐκπληκτος ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης.

— Εἰμαι ὁ Ἀγίνωρ Γκαλοπαρδὲν καὶ ἦλθα νὰ δῶ τὸν πρῶην σύντροφόν μου Βινιόρῦ, λέγω πρῶην, διότι μοῦ κάνει τὸ βαρὺ πρὸ δύο μηνῶν.

Καὶ ὅμως πόσας ὑπηρεσίας τοῦ ἔκανα... καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ.

Φαντασθῆτε ποῦ μοῦ ἔστειλε νὰ μοῦ μὴνύσῃ νὰ περάσω ἀπ' ἐδῶ.

Ἦθελαν νὰ πᾶγω μὲ τὸν Φολῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν μὰ ἔτρεξα... Ποῦ εἶνε ὁ Βινιόρῦ; Ὁ κύριος ἐξῆλθε.

— Καὶ γὰρ ἠρχώμουν νὰ τὸν ἰδῶ καὶ ἐλυπήθηκα πολὺ ποῦ δὲν τὸν συνήνητησα.

— Ὡστε καὶ εἰς σὰς κάνει τὸν βαρὺ; Ἀ! πόσον ἀλλάζει τοὺς ἀνθρώπους τὸ χρῆμα. Ὁ Βινιόρῦ πρὸ δύο μηνῶν δὲν ἦτο τόσῳ υπερήφανος, ὅταν ἦλθε νὰ τοῦ κἄνω μίαν χάριν. Τότε εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ... διότι ἐπρόκειτο περὶ ἀνωνύμου ἀποδόσεως.

— Πῶς τὸ ἐννοεῖτε; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Ἀπλούστατον. Πενήντα χιλιάδες φράγκα, τὰ ὅποια κάποιος πελάτης τοῦ κυρίου Δορζέρ ὤφειλεν εἰς ἕνα ἄλλον καὶ ἤθελε νὰ τὰ δώσῃ χωρὶς νὰ γείνη γνωστός. Μεταξὺ μας ὅμως, ἐγὼ νομίζω πῶς τὰ ἔκλεψε.

— Καί... ὁ Βινιόρῦ σὰς ἐπεφόρτισε νὰ τὸ δώσετε σεῖς αὐτὸ τὸ ποσόν;

— Ναί. Δὲν εἰμαι πλούσιος, ἀλλ' εἰμαι τίμιος. Καὶ ἐπῆγα τὸ πακέτον εἰς αὐτὸν τὸν κύριον... μπουλβάρ Μπατιγνιόλ. Ἐγὼ μάλιστα ἔγραψα εἰς τὸ γράμμα ποῦ τοῦ ἔλεγε πῶς τὰ στέλλει. Φαίνεται ὅτι ὁ χρεώστης δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ ὁ δανειστής τοῦ ἀπὸ ποῦ τοῦ ἔρχονται τὰ λεπτὰ, ἀφοῦ μάλιστα ἤξευρε καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ γραφίματος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ κυρίου Δορζέρ. Δι' αὐτὸ ὁ Βινιόρῦ ἦλθεν εἰς ἐμέ.

Μοῦ εἶχεν ὑποσχεθεῖ μάλιστα ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ θὰ μοῦ ἔκαμνε καλὸν δῶρον, μὰ τίποτε ἀκόμη.

Ὁ Μάξιμος ἦν ὡχρὸς ἐκ συγκινήσεως. Ἐμάνθανεν ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοὲλ ἦν ἐντελὴς ἀθῶος καὶ ὅτι ὁ Ἰούλιος Βινιόρῦ διέπραξεν ἄτιμον πρᾶξιν.

— Καὶ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀναγνωρίσετε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐγράψατε; ἠρώτησεν.

— Βεβαίως. Μοῦ τὴν ὑπαγόρευεν ὁ Βινιόρῦ. Καὶ αὐτὸς θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Οὔτε λέξιν δὲν ἄλλαξα ἀφ' ὅσα μοῦ ἔλεγε.

— Τότε ἔλατε μαζί μου.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ, χωρὶς νὰ φανῶ περίεργος;

— Εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ τοῦ θείου μου. Θέλει νὰ σὰς ἀνταμείψῃ.

— Δὲν ζητῶ καλλίτερον. Ὅμως... ἂν αὐτὸ ἔμπορῶσε νὰ κάμῃ δυσαρέσκειαν εἰς τὸν Βινιόρῦ.

— Ἐλάτε, κύριε, ἔλατε νὰ κάμετε μίαν καλὴν πρᾶξιν. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θ' ἀνταμειφθῆτε.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν ἀφῆθη νὰ ὀδηγῆται ὑπὸ τοῦ Μάξιμου λαβόντος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

Ὁ Γῶγος ἤκουε χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα ἤννοε.

Ἐβάδισαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης καὶ διακόσια περίπου βήματα ἀπὸ τοῦ μεγάρου τοῦ κυρίου Δορζέρ, ὁ Μάξιμος παρετήρησε τὸν Βινιόρῦ ἐρχόμενον ἐκ τῆς ἐναντίας διευθύνσεως.

Ἦτοιμάζετο νὰ σπεύσῃ πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ ὁ Βινιόρῦ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ στραφεὶς πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν ἔφυγε ταχέως.

— Ἀ! μὰ αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ, ἀνέκραξεν ὁ Γκαλοπαρδὲν. Τώρα φεύγει ποῦ μὲ βλέπει. Φοβᾶται φαίνεται νὰ σὰς πῇ ὅτι ἄλλοτε ἤρχετο μαζί μου. Ἦτρέπεται... μὰ ἔννοιά του.

— Ναί, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἀποφύγῃ. Ἀμα μᾶς εἶδε μαζί τὰ ἐμάντευσεν ὅλα. Ἀς τρέξωμεν, σὰς παρακαλῶ. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν γιὰ νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὸν θεῖόν μου.

Ὁ Γκαλοπαρδὲν δυσαρεστηθεὶς ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν διαγωγῆς τοῦ πρῶην φίλου του ἠκολούθησε τὸν Μάξιμον ἀδιαφορῶν περὶ τῶν δυσαρέστων ἐπακολουθημάτων, τὰ ὅποια ἐδύνατο νὰ ἔχῃ ἢ πρὸς τὸν κύριον Δορζέρ παρουσιάσας τοῦ.

Ὁ μπάρμπα-Ντουλεβὰν ἤνοιξεν ἐκπληκτος τοὺς ὀφθαλμούς του βλέπων τὸν Γῶγον ὑπὸ τὸ νέον ἔνδυμά του, ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ ἐκπληξὶς δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ εἶπῃ εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ εἶχεν ἐπιστρέψει.

— Σὰς περιμένει εἰς τὸ γραφεῖόν του, προσέθηκεν.

Ἔπεται τὸ τέλος.

Αἰσώπου

Αἰμυλίου Σουβεστρ

ΔΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

Α'

Ἡ λάμψις τῶν κηρίων ἤρχιζε νὰ ὠχρίῃ, ἡ μουσικὴ κατέστη ἀσθενεστέρα, ὁ χορὸς ἀτονότερος, τὸ δὲ πλῆθος, κουρασθὲν ἐκ τῶν φῶτων καὶ τῆς τύρβης, διεσπάρη ἡσύχως, καὶ τὰ ζεύγη τῶν προσωπιδοφόρων ἐζήτουν ἐν τῷ κήπῳ σκιὰν διὰ στενοτέρας συνομιλίας.

Ἦτο ὥρα καθ' ἣν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ συζύγου, βεβαρημένοι ἐκ μακρᾶς ἀγρυπνίας, καθίστανται ἀπρόσεκτοι, στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, καθ'

ἣν ὁ ἔρωσ λαλεῖ ὑψηλότερον εἰς τὰς τεταραγμένους ψυχὰς, καθ' ἣν ἡ χεὶρ, ὑφ' ἐτέρως θλιβομένη, ἀφίνει ἐντὸς ταύτης ἀνθοδέσμην μακρυνθεῖσαν ἐπὶ τῆς καρδίας, καθ' ἣν τὰ τρέμοντα χεῖλη ψιθυρίζουσιν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ἐν λαθραίῳ ἀσπασμῷ... Ὡρα γλυκεῖα, καθ' ἣν ὁ Ρωμαιοὺς λησμονεῖ ἑαυτὸν πλησίον τῆς Ἰουλιέττης, μὴ ἀκούων τοῦ κορυδαλοῦ καὶ μὴ βλέπων τὴν ἡμέραν ὑποφώσκουσαν.

Ὁ ἄρχων Ἰουλιάνης, ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ ὁποίου ὁ χορὸς ἐγίνετο, εἶχε καταλίπη ὡσάυτως τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος στοᾶς ἀμυδρῶς φωτιζομένης. Οὗτος ὅμως δὲν ἐπεζήτηε τὴν σιγὴν καὶ τὴν σκιὰν ἕνεκα ἐρωτικῶν ὀνειροπολημάτων, διότι ὁ Ἰουλιάνης οὐδέποτε ἠγάπησεν. Ὡν φιλόδοξος καὶ σκληρὸς, κατηνάλωσε τὸν βίον του ἐν σκευωρίαις. Γνωρίζων τοὺς ἀνθρώπους μόνον διὰ τῶν κακιῶν των, ἐμίσει τούτους· οὐδέποτε οἶκος ἠγγίσε τὴν σιδηρὰν καρδίαν του, ἡ δὲ χεὶρ του ἐκινεῖτο διὰ νὰ φονεύσῃ καὶ μόνον· καὶ αὕτῃ ἡ δικαιοσύνη του ἦτο ἡ τοῦ πελέκεως καὶ διὰ τούτου μόνον ἐξεφράζετο.

Ὡν μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα, εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀδιαλλάκτων μέτρων καὶ τῶν ἀνηλεῶν βασιάνων. Τὸ αἷμα ὠλισθαίνει ἐπὶ τῆς παγερᾶς χειρὸς του χωρὶς νὰ τὴν κηλιδῇ, καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἐσταμάτα πρὸ τῆς κεκλεισμένης συνειδήσεώς του.

Μόλις ἐκάθησε καὶ προσωπιδοφόρος τις εἰσῆλθε μετὰ προφυλάξεως. Ὁ Ἰουλιάνης ἀνεγνώρισε τὸ βῆμά του.

— Εἰμεθα μόνον, εἶπε, δύνασαι νὰ προχωρήσῃς, Μαρτέλη.

Ἐκεῖνος προχωρήσας πλείοτερον ἀπέβαλε τὴν προσωπίδα.

— Μ' ἐζητήσατε, εἶπε μετὰ σεβασμοῦ.

— Δὲν κατέλιπες διόλου τὸν χορὸν, τί ἤκουσες; τί εἶδες;

— Οὐδὲν σπουδαῖον... γυναικείας μηχανορραφίας μόνον.

— Θὰ φέρῃς αὐριον τὰ ὀνόματά των εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα.

— Πῶς! ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ δορυφόρος, τὰ ὀνόματα τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι...

— Ναί... Κρατοῦντες αὐτάς διὰ τῶν μυστικῶν των, δυνάμεθα τὰ πάντα ν' ἀπατήσωμεν παρ' αὐτῶν, νὰ γνωρίζωμεν τί σκέπτονται οἱ σύζυγοι αὐτῶν, οἱ ἀδελφοί των, οἱ ἐρασταὶ των... τὸ συμβούλιον θέλει νὰ γνωρίζῃ τοῦ λοιποῦ τὰς ὑποθέσεις ταύτας.

— Θὰ ἦναι μεγάλη δι' ἐμέ εὐθύνη, παρετήρησε σοβαρῶς ὁ Μαρτέλης, ἐν τούτοις θὰ ὑπακούσω.

— Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ γέροντος Καπέλου; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἰουλιάνης. Εὐρίσκετο ἐκεῖ; Δὲν παρετήρησες τίποτε;

— Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ἠκολούθει πάντοτε τὴν δεσποινίδα Λευκὴν ὑπὸ διάφορα ἐνδύματα.

Τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ὕψωσε τὴν κεφαλὴν:

— Ὁ αὐτὸς ὁ παρακολουθῶν παντα-

χοῦ ταύτην ἀπὸ τῆς εἰς Βενετίαν ἐπιστροφῆς της; εἶπεν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν εἶναι τις τῶν νεαρῶν πατρικίων μας;

— Βεβαίως.

— Οὐδεὶς ἐκ τῶν ξένων εὐγενῶν, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὴν πόλιν μας;

— Οὐδεὶς.

Ὁ Ἰουλιάνης ἐβουβήθη εἰς βαθείας σκέψεις.

Πράγματι, ἀπὸ ἐβδομάδος ἅπαντες οἱ κατάσκοποι τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ἡδυνάτουν νὰ γνωρίσωσι τίς ἦτο ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος. Ἐγνώριζον μόνον, ὅτι οὗτος ἦλθεν εἰς Βενετίαν, καθ' ἣν ἡμέραν ἡ νεαρὰ Καπέλου ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της, μετὰ μακρὸν ταξίδιον εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην.

Τὸ μυστήριον, δι' οὗ ἡ Δημοκρατία ἐκάλυπτε πάντοτε τὴν ἐπαγρύπνησίν της, ἀπέκλειε τὰς εὐθείας καὶ φανεράς ἀναζητήσεις. Ὁ Ματθαῖος—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἄγνωστος—δὲν ὑπεβλήθη λοιπὸν εἰς οὐδεμίαν ἀνάκρισιν· τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα, ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίῃ τὰ σχέδια πάντων τῶν εἰς Βενετίαν διαμενόντων, οὐδαμῶς ἐπληροφορεῖτο περὶ τούτων φανερώς, διότι πρῶτιστον στοιχεῖον τῆς ἐξουσίας ταύτης ἦτο ἡ γνῶσις πάντων διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς πανουργίας καὶ οὐδὲν νὰ ἐρωτᾷ.

Αἱ μετὰ τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Ματθαίου ὑπάρχουσαι μυστικαὶ σχέσεις ἀνεκαλύφθησαν μετ' ὀλίγον, οὐδεὶς ὅμως ἡδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τίς ἦτο ὁ ὑπὸ ψευδώνυμον καὶ κοινὴν ἐνδυμασίαν κρυπτόμενος ἀνὴρ.

Μετὰ μακρὰν σιγὴν ὁ Ἰουλιάνης ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶδες τὸ πρόσωπόν του; ἠρώτησε τὸν κατάσκοπον.

— Μοὶ ἐστάθη ἀδύνατον. Μόνον τὴν ἐσπέραν ἐξέρχεται καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσωπίδοφορῶν. Ἄλλως τε, ἀπόψε ἐλπίζω νὰ λάβω καλλιτέρας πληροφορίας.

— Καὶ πῶς; . . .

— Ἡ τροφὸς τῆς δεσποινίδος Λευκῆς κατέχει πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυρίας της, οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία, ὅτι αὐτὴ θὰ γνωρίῃ τὸν Ματθαῖον αὐτόν.

— Ἐπειτα . . .

— Ἐσυλλογίσθην ὅτι ἡ γραῖα, ἔνεκα τῆς ἡλικίας της καὶ τῆς ἀσχημίας της, θὰ ἐστερεῖτο ἐραστοῦ καὶ ἐπομένως ἐγὼ ὑποκρίνομαι ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ὅτι τὴν ἀγαπῶ ἐμμανῶς.

— Λοιπὸν; . . .

— Λοιπὸν . . . ἀπόψε θὰ μὲ δεχθῇ.

— Καὶ ἐλπίζεις ὅτι θὰ σοὶ εἴπῃ ὅσα γνωρίζεις;

— Ἐλπίζω, ἀπεκρίθη ὁ Μαρτέλης μετὰ προπετείας.

— Ἄν ἐπιτύχῃς, θὰ λάβῃς διακόσια φλωρία.

— Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ ποσόν! ἐψιθύρισεν ὁ Μαρτέλης.

Ὁ Ἰουλιάνης ἐγερθεὶς ἔνευσεν αὐτῷ ν' ἀποσυρθῇ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κατάσκοπος ἐξήρχετο, ὁ κόμης Καπέλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν στοάν.

Ἦτο γέρων κεκυρωμένος ὑπὸ τῶν ἀσθενειῶν, οὐτινος ὅμως ἡ κεφαλὴ ἐτήρει σεβάσμιον μεγαλεῖον· κατὰ τὰ λοιπὰ ἦτο μετρίου νοὸς καὶ κοινοῦ θάρρους. Ἦτο ἀνὴρ ἐκ τῶν ἀποδεχομένων τὴν ὑφιστάμενην τυραννίαν καὶ τὰς κοινὰς τοῖς πᾶσιν ἀδικίας.

Παρετήρησε τὸν Ἰουλιάνην καὶ ἤρχετο ἵνα τὸν ἀποχαιρετίσῃ. Κατ' ἀρχὰς συνεχώρηε τοῦτον διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ φιλοκαλίαν τοῦ χοροῦ του.

— Πιστεύετε, κόμης, ὅτι ἡ δεσποινὶς Λευκὴ ἠὲ χάριστήθη διόλου; ἠρώτησεν ὁ Ἰουλιάνης.

— Ὅποια νεῖνις ἀντέστη ποτὲ εἰς τὴν μέθην τῆς μουσικῆς ταύτης καὶ τοῦ χοροῦ; ἀπεκρίθη ὁ Καπέλος.

— Εἰξέυρω ὅτι ἡ θυγάτηρ σας εἶναι τεθλιμμένη ἀπὸ τῆς ἐπανόδου της, εἶπε τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα.

— Τίς σὰς εἶπεν; . . ἠρώτησεν ὁ γέρων ἀνῆσυχος.

Ὁ Ἰουλιάνης ἐμειδίασεν.

— Ἡ Δημοκρατία τὰ πάντα βλέπει, κύριε κόμης, εἶπεν. Ὁ ὀφθαλμὸς της ὡς ὁ τῆς γυναικὸς, παρατηρεῖ ὅτι διαφεύγει τὸν ὀλιγώτερον προσεκτικὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πατρὸς. . . Ἄλλως τε καὶ ὑμεῖς ἐπίσης παρετηρήσατε τὴν θλίψιν ταύτην! . .

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Καπέλος. Ἄλλὰ παρετήρησα μόνον τὸν πόθον, ὅστις συγχάκις καταλαμβάνει τὰς νεανίδας τῆς ἡλικίας της. Εἶναι ὠραία, πλουσία, ἐλευθέρη νὰ ἐκφράσῃ πᾶσαν ἐπιθυμίαν της, διὰ τοῦτο δὲν βλέπω ποῖαν αἰτίαν θλίψεως δύνανται νὰ ἔχῃ ἡ Λευκὴ;

— Τὴν μεγαλειότητα, ἴσως.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπὸν;

Ὁ Ἰουλιάνης κατένευσεν, ὁ δὲ γέρων ἐφάνη προσεκτικὸς καὶ συγκεκινημένος.

— Ἀκούσατέ με, κόμης, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης δεικνύων θρόνιον τῷ Καπέλῳ. Θὰ σὰς ὁμιλήσω ἐν ὀνόματι τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα.

Ὁ κόμης ὠχρίασε, προσκλίνας δὲ μετὰ σεβασμοῦ ἐκάθησεν, ἐν ᾧ ὁ Ἰουλιάνης ἔμεινεν ὀρθῶς.

— Γνωρίζετε, κόμης Καπέλε, ἐξηκολούθησε γαλήνιος, ἡ Βενετία δὲν ὑπερασπίζεται μόνον τὰ σύνορά της κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τοὺς νόμους της κατὰ τῆς ἀνταρσίας· τὰ ἐνδοξὰ ὀνόματα εἶναι δι' αὐτὴν ἐπίσης ἱερὰ κυριότης. Εἰς τὴν Δημοκρατίαν μας, ἡ τιμὴ τῆς εὐγενείας, τὰ συνοικέσια ταύτης ἀνάγονται εἰς τὴν πολιτικὴν, καὶ τὸ συμβούλιον ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι φύλαξ τῆς ἰσχύος, εἶναι ἀκόμη καὶ κηδεμὼν ἀπάντων. Εἰς αὐτὸ ἀπόκειται ν' ἀποφασίσῃ τὰ συνοικέσια, ἅτινα αἱ μεγάλοι οἰκογένειαι ὀφείλουσι νὰ συνάψωσι πρὸς ἀλλήλας πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Βενετίας. . . Ὅτι ἀλλαχοῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς, ἐνταῦθα εἶναι ὁ πατριάρχης, διότι αἱ πράξεις του δὲν εἶναι ἐκλογαί, ἀλλ' ἀνάγκαι τοῦ Κράτους.

— Οὐδένα τῶν νόμων τούτων ἀγνοῶ, ἀπήντησεν ὁ Καπέλος, ἀπέδειξα δὲ ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποταχθῶ εἰς τοὺς. Τὸ συμβούλιον ὥρισε τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς εἰς τὸν Λορέντζον Βαρβαρίνην, καίτοι δὲ ὁ Λορέντζος εἶναι ἄγνωστος καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου, ἐν τούτοις ἀδιστακτικῶς συνήνεσα.

— Τὸ συμβούλιον ἀναγνωρίζει τὴν ὑπακοήν σας, κόμης. Γνωρίζετε ὅμως ὁποῖαν σπουδαιότητα πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Ἡ ἀνδρία τοῦ Βαρβαρίνη κατέστησεν αὐτὸν ἓνα τῶν χρησιμοτάτων βοηθῶν ἡμῶν, καὶ αὐτὸς μόνος φαίνεται ἄξιος διάδοχος τῶν στρατηγῶν μας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶναι Βενετός! Ἡ Γένουα, ἡ Φερράρα, τὸ Μιλάνον ἠθέλησαν ἤδη νὰ μᾶς τὸν ἀφαιρέσουν, καὶ θὰ τὸ κατῶρθουν ἂν δὲν τὸν συνεδέομεν εἰς τὴν Δημοκρατίαν δι' ἀρρήκτων δεσμῶν. Πρέπει ἐνδοξος γάμος νὰ τὸν καταστήσῃ πολίτην Βενετόν, ὑμεῖς δὲ μόνος, κόμης, δύνασθε νὰ τὸν συνδέσῃτε διὰ τῆς συγγενείας σας.

— Μοὶ εἶπατε πάντα ταῦτα καὶ ἄλλοτε καὶ συνήνεσα, ἀπήντησεν ὁ Καπέλος. Ὁ γάμος τοῦ Βαρβαρίνη καὶ τῆς θυγατρὸς μου θὰ γείνη μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους. . .

— Μετὰ ἐν ἔτος θὰ ἦναι πολὺ ἀργά.

Ὁ γέρων ἐποίησε κίνημά τι.

— Πῶς; ἠρώτησεν.

— Ἡ μελαγχολία αὐτῆς τῆς δεσποινίδος Λευκῆς. . . ἀγνοεῖτε τὴν αἰτίαν της; . . Ἀγαπᾷ.

— Τί λέγετε! ἀνέκραξεν ὁ Καπέλος.

— Δὲν παρετηρήσατε λοιπὸν, κύριε κόμης, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς ἀποφεύγει τὰς διασκεδάσεις; Δὲν ἠκούσατε τὴν νύκτα, ὑπὸ τοὺς ἐξώστας τοῦ μεγάρου σας, διαβαίνουσιν γόνδολαν καὶ φωνὴν ᾄδουσας; Αὐτὴν ταύτην τὴν ἐσπέραν ἀκόμη ὁ ἐραστὴς τῆς θυγατρὸς σας εὐρίσκεται ἐνταῦθα. . . μοὶ τὸν ἐπέδειξαν. . .

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐγερθεὶς.

— Παρατηρήσατε, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης.

Καὶ ἀναγκάσας σιγὰ τὸν Καπέλον νὰ στραφῇ, ἔδειξεν αὐτῷ, εἰς τὴν ἐγγὺς στοάν, δύο προσωπίδοφόρους στενότατα συνομιλοῦντας χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἡ Λευκὴ! ἀνέκραξεν ὁ γέρων ἀναγνωρίσας τὴν ἐνδυμασίαν τῆς θυγατρὸς του.

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ παρχολοῦθων αὐτὴν πανταχοῦ. . .

Ὁ κόμης ἐκινήθη ἵνα δράμῃ πρὸς τοὺς, ἀλλ' ὁ Ἰουλιάνης τὸν ἐκράτησεν.

— Μὴ προξενήσῃτε σκάνδαλον, εἶπε γαλήνιος, διότι ὁ ἀτιμάσῃτε μόνον τὴν θυγατέρα σας χωρὶς νὰ ἐπιφέρῃτε θεαπεῖαν τινά.

— Ἄλλ' αὐτὴ ἄρ' γε νὰ ἦναι; εἶπεν ὁ Καπέλος θεωρῶν τὴν προσωπίδοφόρον, ἥτις προῦχώρει πρὸς τὸ μέρος των.

— Δύνασθε νὰ βεβαιωθῇτε περὶ τούτου, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰουλιάνης.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑποχωρήσῃ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν στύλων.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἐρασταί, περὶ τῆς συνομιλίας τῶν μόνον ἐνησχολημένοι, οὐδὲν εἶδον. Φθὰς εἰς τὸ μέσον τῆς στοᾶς ὁ ἀνὴρ παρестήρησε περίξ αὐτοῦ καὶ ἔστη.

— Εἴμεθα μόνον ἐδῶ, εἶπεν. Πρὸς Θεοῦ, ἀκουσόν με, Λευκή.

— Εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ κανεὶς, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις περίτρομος.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ εἰμπορέσω λοιπὸν ποτὲ νὰ σοὶ ὁμιλήσω ἀφοδῶς, νὰ σοὶ εἴπω πόσον σὲ ἀγαπῶ; Αἱ χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁμολογίαι μου ἐνώπιον πάντων οὐδὲν εἰναι. . . Λευκή! Ἀγνοεῖς τὴν ἀπόγνωσιν ἣτις μὲ καταλαμβάνει ὅταν δὲν σὲ βλέπω πλέον! Ὅσakis σὲ ἀφίνω, μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ τελευταίαν φοράν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ πολὺ, ἔστερηνμένος πάσης ἐλπίδος.

— Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, τί θέλεις λοιπὸν;

— Νὰ λάβω μόνον τὴν διαβεβαίωσιν νὰ σὲ βλέπω ἐνίοτε. Ὑποδείξόν με μέρος καὶ ὦραν συνεντεύξεως, ὅπου νὰ σοὶ ὁμιλῶ ἄνευ οὐδενὸς μάρτυρος.

— Μήπως εἰμπορῶ;

— Ἐπίτρεψόν μοι λοιπὸν νὰ ἐξεύρω τὸ μέσον. . . ὑποσχέθητί μοι νὰ μὲ δεχθῆς, ἂν δυνήθω νὰ φθάσω μέχρι τοῦ δωματίου σου. . .

— Ἀδύνατον, Ματθαῖε! ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις. Ὅχι, δὲν θέλω. . . Πρὸς Θεοῦ, μὴ μοῦ ζητῆς τοιαῦτα πράγματα! ἡ ἐλαχίστη ἀφροσύνη δύναται νὰ μᾶς ἀπολέσῃ. . . Τίς εἰξεύρει ἂν καὶ τώρα δὲν ἐπροδόθημεν. . . ἂν δὲν μᾶς παρестήρησαν ἐνταῦθα; . . . Ἀφῆσόν με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ. . . φοβοῦμαι! . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Λευκὴ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν δευτέραν στοάν. Ὁ Ματθαῖος ἠκολούθησε ταύτην καὶ ἀμφοτέροι ἐξηφανίσθησαν.

Ἐν ὅσῳ εὐρίσκοντο ἐκεῖ ὁ Ἰουλιάνης ποσῶς δὲν κατέλιπε τὴν χεῖρα τοῦ Καπέλου, καὶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ βλέμματος τὸν συνεκράτησεν. Ὅτε ὅμως ἐκείνοι ἐξήλθον, ἠρέστη νὰ εἴπῃ ψυχρῶς πρὸς τὸν γέροντα.

— Καὶ τώρα, κόμη, δὲν ἀμφιβάλλετε πλέον!

Ὁ Καπέλος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Ματθαῖος; ἠρώτησε μετὰ μακρὰν σιγῇ.

— Τὸν ἀγνοοῦμεν ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, οἷοσδήποτε ὅμως καὶ ἂν ἦναι πρέπει νὰ τῷ ἀποσπάσωμεν τὴν θυγατέρα σας.

— Τί πρέπει νὰ πράξω;

— Τὰ πάντα προεῖδε τὸ συμβούλιον. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Λορέντζος Βαρβαρίνης ἔρχεται εἰς Βενετίαν ἵνα νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Λευκὴν, μετὰ τοῦτο θ' ἀναχωρήσῃ εὐθὺς μετ' αὐτῆς καὶ τότε, κόμη, ἡ τιμὴ τῆς θὰ ἦναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ συζύγου τῆς, οὐτινος τὸ νεώ-

τερόν ὁμοχ θὰ ἦναι μᾶλλον ἄγρυπνον. Ἔως τότε, μὴ εἴπητε τίποτε, μὴ πράξετε οὐδὲν τὸ ὅποιον νὰ γνωρίσῃ εἰς τὴν θυγατέρα σας ὅτι γνωρίζετε τὸ μυστικόν τῆς. Αἱ ἐπιπλήξεις θὰ ἦναι ἐπικίνδυναι καὶ δυνατὸν νὰ τὴν ἐξωθήσωσιν εἰς παράτολμον πράξιν. Ἀλλως τε τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ συμβουλίου. . .

— Ὅθ' ὑπακούσω, ἀπήντησεν ὁ Καπέλος.

Ὁμιλοῦντες, ὁ κόμης καὶ ὁ Ἰουλιάνης, ἀφίκοντο εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ, ἐν ἣ εὗρον τὴν Λευκὴν μόνην. Ὁ Ἰουλιάνης τὴν ἐπλησίασεν.

— Εἶπον πρὸς τὸν πατέρα σας, δεσποινίς, εἶδῃσιν ἣτις σᾶς ἐνδιαφέρει, εἶπεν. Ἡ εἰρήνη ἦν ἡ Δημοκρατία ἔκαμε θὰ ἐπισπεύσῃ, ἐλπίζω, τὴν ἐπάνοδον τῶν στρατηγῶν μας.

Ἡ νεῆνις ἀνεσκίρτησεν.

— Ὁ κύριος Λορέντζος Βαρβαρίνης περιμένεται λοιπὸν προσεχῶς; ἠρώτησε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Ὁ κόμης δὲν ἔδωκε καὶρὸν εἰς τὸν Ἰουλιάνην ἵνα ἀποκριθῇ, ἀλλὰ προχωρήσας πρὸς τὴν θυγατέρα του καὶ βλέπων αὐτὴν ἀτενῶς τῇ εἶπεν ἀποτόμως.

— Δεσποινίς Καπέλου, μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ὑπανδρευθῇς τὸν Λορέντζον Βαρβαρίνην.

Ἡ Λευκὴ ἔρριψε κραυγὴν καὶ ἐστηρίχθη δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τινος θρόνου. Ὁ Ἰουλιάνης ἐποίησε κίνημά ἐκπλήξεως καὶ δυσαρρεσκείας, ὅπερ ὅμως κατέστειλεν εὐθὺς, καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν κόμητα τῷ εἶπε μειδιῶν.

— Οὐδέποτε πρέπει νὰ προλέγῃ τις τὸν θάνατον γενναίου, οὔτε τὴν ἀφίξιν ἀπόντος. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Λορέντζου δυνατὸν νὰ βραδύνῃ πλέον παρ' ὅσον τὸ ὑποθέτετε. Διὰ τὴν νὰ συγκινήσῃτε τὴν θυγατέρα σας καὶ νὰ διακόψῃτε τὴν εὐθυμίαν τῆς; Ὁ χορὸς θέλει εὐθυμα πρόσωπα.

Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Λευκῆς τῇ εἶπεν.

— Ἀπόψε μοὶ ἀνήκετε. Ἐλθετε, θὰ σᾶς ὁδηγήσω ὁ ἴδιος εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ.

Ἡ νεῆνις ἐστήριξε μηχανικῶς τὸν βραχίονά τῆς ἐπ' ἐκείνου τοῦ Ἰουλιάνη καὶ ἀμφοτέροι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ χοροῦ.

Μείνας μόνος ὁ γέρον Καπέλος ἐκάθησε καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνη ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὅ,τι ἔμαθεν, ἐπληγῶσεν αὐτὸν εἰς τὸ μᾶλλον εὐαίσθητον σημεῖον τῆς ὑπερηφανείας του. Ὁ ἔρως τῆς θυγατρὸς του πρὸς ξένον, ἀνάξιον βεβαίως τοιαύτης προτιμήσεως, ἦτο δριμεῖα θλίψις. Ἀλλὰ τὸ μᾶλλον λυποῦν τοῦτον ἦτο, ὅτι ὁ ἔρως οὗτος ἐγνώσθη, ὅτι ἡ αἰσχύνη τοῦ αἵματός του ἦτο γνωστὴ καὶ εἰς ἐτέρους.

Ἀλλως τε ἐννοεῖ ὅτι ἡ τιμὴ του καθίστατο τοιοῦτοτρόπως κτῆμα τῶν Δέκα, ὅτι οὗτοι ἠδύναντο τοῦ λοιποῦ τὰ πάντα παρ' αὐτοῦ νὰ ζητήσωσιν, οὐχὶ μόνον ἐν ὀνόματι τῆς ἐξουσίας των, ἀλλὰ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἐχεμυθίας των.

Ἐμείνεν ἐπὶ πολὺ βεβουθισμένος εἰς τὰς σκοτεινὰς σκέψεις του. Αἱ λευκαὶ λάμψεις τῆς ἡοῦς ἤρξαντο νὰ εἰσχωρῶσιν εἰς τὰς στοᾶς. Ὁ Ἰουλιάνης ἐνεφανίσθη μετὰ τῆς Λευκῆς.

Ὁ κόμης ἐγερεῖς ἐζήτησε τὴν γόνδολάν του καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν Ἰουλιάνην. Ἡ Λευκὴ ἐπλησίασεν ἵνα λάβῃ τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ γέρον παρῆλθε χωρὶς νὰ τῇ τὴν προσφέρῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἐπλησίασεν εἰς τὰς τρεῖς βαθμίδας τοῦ μεγάρου παρὰ τὸ τέναγος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Καπέλος εἰσῆρχετο εἰς τὴν γόνδολαν, ἀνὴρ τις κεκαλυμμένος διὰ μακδύου ἐφάνη οἰοῦναι σκιὰ πλησίον τῆς Λευκῆς, ἣτις ἀνεσκίρτησε, καὶ κύψας πρὸς ταύτην ἐψιθύρισε.

— Τὴν προσεχῇ νύκτα, κατὰ τὴν μίαν ὥραν, ἐπὶ τῆς κρηπίδος τῆς Παναγίας. . .

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ὁ Καπέλος ἐστράφη. Ἡ νεῆνις εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν γόνδολαν, ἡ δὲ σκιὰ ἐξηφανίσθη ὅπισθεν τῶν στύλων τοῦ μεγάρου.

Ἐπεται συνέχεια.

** B.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Παρίων Ἀπόκριψα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλ'σση (τόμοι 10). Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ῥωσίδες Παρθένοι ἢ ὁ Μηδισμὸς ἐν Ῥωσίᾳ» (τόμοι 2). Δρ. 3 [3,30]

«Παλαίαι Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δεπτ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παρατηρημάτων. Δραχ. 4 [4,50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard. Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β'οῦ Σέργιο: Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 2 [2,20]

«Ἰπασία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]. Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλης Κοροδούσιος ἢ ἡ Γρανζα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστορία . . . Δρ. 1,50 [1,70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδὲ δὲ Μοντεπέν. Δρ. 1,50 [1,70]

«Τὰ Ἀπόκριψα τῆς Ἱερᾶς Ἐξεστάσεως» μυθιστορία. Δρ. 2 [2,20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλίν. Δρ. 1,70 [1,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτιᾶ Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερ, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς). Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon. Δρ. 2 [2,20]

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]

«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Λαζαρίδου, ἡθοποιοῦ. λ. 70 (80)